

Két kiállítás

Záborszky Gábor új művei a Stúdió Galériában

Új művekről beszélni egy huszonéves fiatalember tárlata kapcsán — túlzásnak tetszhet talán. Mégsem az. Záborszky Gábor ugyanis épp eléggé termékeny és épp eléggé nyugtalan festői egyéniség ahhoz, hogy minden bemutatkozására új munkákkal rukkoljon ki, s hogy ezeken minden periódusban más megoldásokat próbáljon ki. Figyelni azonban nemcsak azért kell tevékenységére; azért is, mert nyugtalansága nem állhatatlanságból fakad, még kevésbé bizonytalanságból. Útkeresései tudatosak: úgy igyekszik, hogy a váltások mindegyike előbbre vigye őt törekvéseiben.

Törekvéseket említeni, anélkül, hogy a lehető legpontosabban körül ne járja, be ne mutassa őket az ember, a levegőben lógó dolog. Mit akar tehát munkásságában Záborszky Gábor? Mindenekelőtt pontosan fogalmazni, hibátlanul, a vizuális nyelv „szavainak” dadogó keresése nélkül beszélni mindenről. Az ilyen elfogultlanságnak azonban ára van — rengeteg munkával, nagyon sok kísérellettel kell fizetni érte. Nem baj, Záborszky szemmel-

láthatólag boldogan fizet: fest klasszikus eszközökkel a mai magyar festészet népes vonulatába illeszthető képet, készít mives rézkarcot, szitával grafikát, különféleképpen megmunkált anyagokból és fotómechanikus eljárásokkal a felületre vitt ábrákból, jelekből, figurákból képet.

Ez a fizetség azonban nem csupán skálázást eredményez. Ha szimfóniákat még nem is, komoly hangú dalokat már sikerül komponálnia e fiatal festőnek. Magyarán: Záborszky nemcsak arra figyel máris, hogyan fessen, hanem ügyel arra is, mit fest és miért. Valószínűsége, hogy a töredezettségnek hat, ereje azonban föltétlenül figyelemre méltó: a Stúdió Galériában bemutatott Tanulmánylapok csoportja, a Két fénykép, továbbá a nagyobb művek sorából kiemelendő néhány darab — a „Reporello”, az Ünneplő és A gondolkodó, Harangozó Gyula emlékére — jeles munka; Záborszky bátran vállalhatja majd munkálkodásának későbbi periódusában is.